

ВИСЕНТЕ УИДОБРО NON SERVIAM

Превод от испански: Теодора Цанкова, —

chitanka.info

И ето че една сутрин, след нощ, пълна с прекрасни сънища и изтънчени кошмари, поетът става и извиква на майката Природа: *Non serviam*.

С цялата сила на дробовете си едно превеждащо и оптимистично ехо повтаря в далечината: „Няма да ти служа“.

Майката Природа вече щеше да убие на място младия бунтовен поет, когато той, сваляйки си шапката с грациозен жест, възкликна: „Ти си очарователна старица“.

Това *non serviam* остана запечатано в една сутрин от историята на света. Не беше капризен вик, не беше акт на посредствен бунт. Беше резултатът от цяла една еволюция, сборът от множество преживявания.

Поетът, в пълно съзнание на миналото и на бъдещето си, хвърляше пред света декларацията на независимостта си от Природата.

Вече не иска да ѝ служи в качеството на роб.

Поетът казва на братята си: „Досега не сме правили друго освен да подражаваме на света в различните му изражения, не сме създавали нищо. Какво е излизало изпод перата ни, което не е стояло преди това пред нас, сновейки пред очите ни, изпречвайки се пред краката ни или ръцете ни?“

Възпявали сме Природата (нещо, което нея малко я интересува). Никога не сме създавали собствени реалности, както прави тя или го е правила в минали времена, когато е била млада и пълна с творчески пориви.

Приели сме, без да разсъждаваме особено, факта, че не може да има други реалности освен тези, които ни заобикалят и не сме мислели, че и ние можем да създаваме реалности в един наш свят, в един свят, който очаква собствените си флора и фауна. Флора и фауна, които само поетът може да създаде поради този особен дар, който му е дала самата майка Природа на него и само на него.“

Non serviam. Няма да бъда твой роб, майко Природа; ще бъда твой господар. Ще си служиш с мен; добре. Не искам и не мога да го избегна; но и аз ще си служа с теб. Ще имам мои дървета, които няма да са като твоите, ще имам мои планини, ще имам мои реки и мои морета, ще имам мое море и мои звезди.

И вече няма да можеш да ми казваш: „Това дърво е лошо, не ми харесва това небе... моите са по-добри“.

Аз ще ти отговоря, че моите небета и моите дървета са моите, а не твоите и че няма защо да си приличат. Вече няма да можеш да смазваш никого с преувеличените си претенции на смахната, глезена бабичка. Вече се измъкнахме от капана ти.

Сбогом, очарователна старице; довиждане, майко и мащехо, не се отричам от робските години на служба при теб, нито те проклинам заради тях. Те бяха най-ценното обучение. Единственото, което искам, е да не забравям уроците ти, но вече съм на възраст да ходя сам по тези светове. По твоите и по моите.

Една нова ера започва. Когато отворям ясписовите ѝ врати, забивам коляно в земята и те поздравявам много почтително.

1914

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.